Que ve la dreta!

written by Alfons Duran Pich | 15 de gener de 2020

Amb aquest grapejat eslògan el ciutadà Sánchez ha aconseguit els vots suficients per a ser elegit president del govern de l'Estat espanyol. Ara nomenarà els seus ministres, se suposa que amb la mateixa sensibilitat que va demostrar nomenant al sinistre ciutadà Borrell com a responsable d'Afers Exteriors. També ha d'incloure, en posicions menys notòries, alguns nois i noies d'Unides-Podem, tots ells ansiosos de passar de l'Acadèmia al Govern, és a dir, de la teoria de l'aula a la realitat del carrer. De pagar el cafè a un col·lega al bar de la facultat a gestionar pressupostos públics de milions d'euros. Un salt en el buit a càrrec del contribuent. I aquí pau i allà glòria.

El ciutadà Sánchez és un home de mitjana edat, alt i ben plantat, que ha exercit de funcionari de l'Estat i seguirà exercint com a tal en un lloc de major rellevància. En aquest sentit, no és millor ni pitjor que el ciutadà Casado, amb un perfil similar en la seva trajectòria professional.

Ideològicament, les marques que ambdós representen tenen un nexe comú: la indestructible unitat d'Espanya (la *indissolubilitat*), que és una mena d'*infal·libilitat* del Papa, aquests conceptes eteris que probablement Diderot qualificaria de *bestieses*. Els senyors Sánchez i Casado són empleats públics i es deuen a l'Estat. I l'Estat espanyol és estructuralment el mateix que, a partir de 1714, va fer taula rasa amb la diversitat nacional del territori, amb especial dedicació a Catalunya, nació que va passar a ser una colònia que va veure com n'exterminaven els líders, en suprimien les lleis, n'intentaven anul·lar les formes de vida, en liquidaven les institucions i en prohibien la llengua i la cultura. Per assegurar el *nou ordre,* l'Estat va imposar les forces d'ocupació de matriu castellana.

L’Estat espanyol pivota sobre una tríada constituïda per la monarquia, la burocràcia civil i militar (que va substituir progressivament a la cort), i el poble pla (el de «¡Vivan las caenas!»), que ha deixat de ser servent per a transformar-se en consumidor alienat, sempre sol·lícit a les proclames de «l’autoritat competent».

En aquest marc, un hi pot posar el cromo que vulgui, ja que la col·lecció està completa i tancada. És per això que l’eslògan sobre *«Que ve la dreta»* no té la menor credibilitat. El *pack* complet de l’Estat espanyol és de dretes, reaccionari, anit-il·lustrat. Està en els gens i sobretot, com diria Dawkins, en els mems. D’aquí la intolerància, la violència, el maltractament, la corrupció, l’amiguisme, la desídia, la cridòria, la vulgaritat. La basta maniobra d’identificar Vox amb tot això és un parany. No hi ha diferències significatives entre els seus caps «pensants» i les dels líders dels partits hegemònics (PP i PSOE). Només cal repassar la carrera política de personatges com González, Aznar, Guerra, Rajoy, Bono, Rato, Díez, Acebes, Rodríguez Ibarra, Álvarez-Cascos, Griñán, Sáenz de Santamaría i molts altres. Qualificar-los com polítics democràtics no té sentit.

I aquest conjunt ve acompanyat pels diferents estaments institucionals (tribunals, consells, juntes, corporacions, etc.), estaments nodrits per gents que han assolit la seva posició gràcies a les pressions dels anteriors, en aquest *melting pot* castís en què els poders executiu, legislatiu i judicial es barregen grollerament i intercanvien posicions segons convingui. I si algú es mou —com va dir el gracioset Alfonso Guerra— no surt a la foto. I si ets llevat de veu críticament, la taparan amb l’himne de la legió («Sóc un home a qui la sort va ferir amb urpa de fera; sóc un xicot de la mort que s’unirà en llaç fort amb tal lleial companya»). Aquest és el viu retrat de país en el qual vostè viu, per si no se n’havia assabentat.

Pel que fa a Catalunya i el seu contenciós amb l’Estat, que

qualsevol polític experimentat (i no els *mequetrefes* –vegeu el Maria Moliner– que anem suportant des de la falsa Transició) hagués resolt amb un referèndum pactat, segueix en zona de bloqueig. Els espanyols no mouran peça perquè són incapaços de comprendre l'estat de la situació. Només cal veure el programa del projectat govern PSOE-Unides Podem, en què el tema català és un més dels deu temes clau (al costat de l'»Espanya buidada», el «dret a una mort digna» o «la lluita contra el canvi climàtic»), sense adonar-se que és «el tema nuclear» per excel·lència, i que la no-resolució condueix a un camí sense sortida. Insistir que el problema a Catalunya és de convivència és una *cretinesa*, a la tercera accepció que el mestre Charcot (el pare de la neurologia moderna) utilitzava en les seves lliçons clíniques.

L'opció d'Esquerra Republicana de Catalunya de permetre amb la seva abstenció el nou govern Sánchez, no és internament rellevant, però aclareix els malentesos respecte a la independència. Catalunya és ara, de forma transparent, una còpia actualitzada de la França de Vichy, amb unes forces d'ocupació, uns col·laboracionistes i una resistència. Es tracta de decidir si un està a prop de Jean Moulin o de Pierre Laval. S'han acabat les ambigüitats.

La pregunta és: I jo, on sóc?